

Најуспешнији и најмлађи официри и подофицири у систему одбране

НОВА СНАГА СИСТЕМА ОДБРАНЕ

Средином јула екипа магазина „Одбрана“ посетила је, у сусрет промоцијама најмлађих подофицира и официра, Средњу стручну војну школу „1300 каплара“, Војну академију и Медицински факултет ВМА Универзитета одбране и разговарала са најбољима међу њима

Пише поручник Иван ЋУРЂЕВИЋ

Фото: Ана Глишић

У сусрет промоцијама најмлађих подофицира и официра у Војсци Србије и Министарству одбране екипа магазина „Одбрана” разговарала је са најбољима у 53. класи Средње

стручне војне школе „1300 каплара”, 147. класи Војне академије и 12. класи Медицинског факултета Војномедицинске академије. Настојали смо да читаоцима нашег листа предочимо на што непосреднији начин те младе људе, који већ сада представљају будућност система одбране, узимајући у обзир са којом су просечном оценом завршили школовање и како су се на њему, у било ком смислу, показали.

У традицији српског војног позива промоција најмлађег официрског и подофицирског кадра заузима посебно место, јер се тада, као ретко кад, на једном прос-

тору окупља и сабира све оно младо и вредно што школске установе у оквиру Универзитета одбране негују четири или шест година како би им водници и потпоручници и надаље служили тако што ће у јединицама у којима буду радили бранити углед институција из којих су дошли и поникли.

БУДУЋНОСТ ПОДОФИЦРСКОГ КАДРА

Након четири године проведене у Средњој стручној војној школи „1300 каплара” дошло је време да се младићи и девојке који су тек недавно постали пунолетни опросте од средњошколских клупа и одреде за даљи наставак школовања или пак заснивање радног односа у Војсци Србије, као најмлађи подофицири у чину водника. Ученици 53. класе школе „1300 каплара”, школовани на смеровима јединица за електронска дејства, телекомуникације и информатика, као и ваздухо-

Водник
Емилија Перић

пловно-техничка служба, својим знањем, ставом и енергијом додатно ће оплеменити наше војне јединице, уносећи преко потребан подстицај за развој и њихову одрживост.

Екипа магазина „Одбрана” имала је прилику да разговара са најбољима у класи, односно са прве три рангиране ученице, које, свака на свој начин, представљају не само паметнију већ и лепшу страну Војске Србије. Младе, полетне, савремене, а опет, пуне животног елана и жеље за доказивањем, Емилија Перић, Лена Бојовић и Бојана Обрадовић представљају не само будућност већ и садашњост оружаних снага Републике Србије, које су већ сада апсолутно прихватиле равноправност полова у руководећим и командним структурама, посебно у области школства.

Прва у рангу Емилија Перић, која је завршила смер Јединице за електронска дејства, каже да је од малена имала жељу да

се бави војним позивом. Волела је униформу и сваки сусрет са војним лицем био је пропраћен својеврсним одушевљењем, али и из практичних разлога, како би засновала пуноправни радни однос већ са навршених 18 година живота. За Лену Бојовић са ваздухопловно-техничког смера, мотив уписа лежи у различитости и специфичности, односно у значајно другачијим условима живота и рада у интернату Средње стручне војне школе „1300 каплара”. Тим разлозима, трећерањиграна Бојана Обрадовић, ваздухопловни техничар, придружује и реалну чињеницу раног сазревања, до којег се долази великим одрицањем, али и кроз нужност осамостаљивања у војничком колективу.

Истичу да су били добри услови у интернату, који се налази тик иза стадиона Фудбалског клуба „Партизан”, и у погледу смештаја и у погледу хране, и да су водили бољој и јачој комуникацији, стварању тим-

Водник
Лена Бојовић

Водник
Бојана Обрадовић

ског и духа породице, по принципу „сви за једног, један за све”. Иако долазе из разних градова Србије успеле су да превазиђу почетне страхове и несугласице и да се врло лако прилагоде нормираном режиму и строго контролисаној сатници, која ретко кад дозвољава одступање, да би у завршној четвртој години успешно савладале програм стажирања у једној од јединица Војске Србије.

Ове девојке истичу да ће им у погледу занимљивости наставног градива остати у сећању практични облици наставе, односно рад на терену, где су се први пут сусреле са ватреним наоружањем, али и обука у скијању на 51. скијашком полигону на Копаонику, као и управљање моторним возилом. Ипак, за Бојану Обрадовић најинтересантнија је била ватрена обука.

– Да нисам дошла овде, вероватно никад не бих искусила овај облик наставе, нити бих имала прилику да у рукама држим

пушкомитраљез. Колико је заправо све то озбиљно, схватате када дођете на полигон и када вам се у рукама нађе то бојево средство. Страх од гађања превазишла сам управо на стрелишту, на коме смо на крају четврте године бацали и ручну бомбу – рекла је Бојана Обрадовић, напоменувши да су ученици свој први сусрет са аутоматским наоружањем имали на Војном комплексу „Међа” код Лесковца. Како истиче, можда је управо ватрена обука била заслужна за њено будуће каријерно и професионално усмерење, које ће, уколико се њене наде испуне, започети у 72. бригади за специјалне операције у Панчеву.

Осећања су им помешана у погледу избора јединице у којој ће почети своју каријеру. Лена Бојовић има жељу да се настани у Нишу, граду у којем би хтела да наредне године започне основне академске студије. Тамо ће, каже, имати прилику и да ради у 119. мешовитој хеликоптерској ескадрили, у склопу 98. ваздухопловне бригаде. С друге стране, најбољој у класи, Емилији Перић, све се чини прегледно и јасно: очекује постављење у 224. центру за електронска дејства, а студентски индекс на време је подигла на Факултету безбедности Универзитета у Београду, где ће на јесен ове године кренути да похађа основне студије.

НАЈУСПЕШНИЈИ И НАЈМЛАЂИ ОФИЦИРИ

Најбољи кадети и кадеткиње 147. класе Војне академије и 12. класе Медицинског факултета Војномедицинске академије долазе из разних крајева наше државе. Пре четири или шест година они су закорачили кроз улазну капију Касарне „Генерал Јован Мишковић” на Бањици са јасним циљем – да прођу кадетске године и заврше школовање, да би на крају били промовисани у офицере и закачили један ширит на официрској еполети. Први у рангу на Војној академији и уједно први по просеку оцена за све службе на основним академским студијама Предраг Ђуричић стекао је почетна војничка знања у Војној гимназији. Ту се препознао и пронашао као будући официр Војске Србије и схватио да жели да се апсолутно посвети једној од најстаријих људских професија, да служи држави и свом народу.

– Војна гимназија ме је на најбољи начин припремила за Војну академију. Од почетка нисам имао никаквих проблема јер сам од-

Потporučник
Предраг Ћуричић

мах знао шта нас чека, какав је начин живота у интернату и однос према старешинама – рекао је сада већ промовисани потporučник Ћуричић, истакавши да је војним гимназијалцима било знатно лакше у односу на остале кандидате из грађанства када је реч о прилагођавању и стицању одговорности према надлазећим обавезама. Сви бруцоши, популарно названи „гуштери“, морали су да савладају исто градиво и да прођу исти процес обуке.

Лазар Ђорђевић, први у рангу на смеру Војно ваздухопловство, одлучио се за студије на Војној академији након успешно положене матуре у Гимназији „Бора Станковић“ у Бору. Био је надахнут великом љубављу према летењу, коју је спознао још у раној младости. Надахњивала га је и жеља да се образује за пилота борбеног ваздухоплова, што ће у његовом случају бити хеликоптери разних типова у Војсци Србије.

– У граду у којем сам рођен, Бору, некада је постојао спортски аеродром, који сам као мали посећивао, јер ме је отац често водио на авио-скупове. Тамо сам стекао прву слику о авионима и летењу, која се касније обогатила кад сам, као старији, почео више да се занимам за само ваздухопловство – приближио нам је потporučник Ђорђевић своје дечачке импресије.

Иако у његовој ужој породици није било школованих официра нити војничке традиције, Немања Ивановић, први у рангу Копнене војске, рода пешадије, напомиње за магазин „Одбрана“ да је за њега Војна академија била логичан избор јер је одувек хтео да ради у Војсци, како каже, из патриотских разлога.

– Кад сам уписивао Војну академију, уопште нисам размишљао о бенефитима, већ о ономе чиме бих волео да се бавим у будућности, па је ова школа била прави избор – уверено нам је објаснио свој избор школе потporučник Ивановић, признавши да није размишљао о другој солуцији.

Након шест година учења и рада у комплексу Војне академије и у кабинетима и операционим салама Војномедицинске академије, двадесетпетогодишња Јелена Мићић, пореклом из Ниша, успела је да се истакне као прва у рангу на нивоу Медицинског факултета Војномедицинске академије, задовољивши своје амбиције зацртане већ у Гимназији „Бора Станковић“ у Нишу.

– За факултет на ВМА сам се одлучила јер сам желела да искусим спој медицине и војске. За ВМА, као једну од најугледнијих установа у нашој земљи, чула сам раније и очекивала сам да добијем врхунско стручно знање, радом у малим групама, али и прилику за сигурно запослење након основних академских студија. С друге стране, привлачио ме је и војни део, односно разни типови обука, као што је тренаж у скијању, веслању и управљању моторним возилима – поделила је Јелена Мићић са нама своја искуства о упису у ову школу.

Период прилагођавања, који се састоји од шест недеља интензивне обуке у центрума за основну обуку, никоме не пада лако, и за младог човека представља вероватно први удар на лични интегритет и карактер. Може се рећи да њима, младим људима који су дошли из Војне гимназије, можда и нису биле толико тешке прве недеље у

Потporučник
Лазар Ђорђевић

интернату Војне академије, јер су се они претходно навикли на строги режим рада у војном колективу. Ипак, ни они нису били поштеђени безрезервног тренинга у погледу савлађивања основних војничких радњи и поступака, који новопеченим кадетима и кадеткињама треба да послуже као модел да се што пре и лакше навикну на живот и рад у војничкој средини.

Лазар Ђорђевић, пилот на хеликоптерима, добро се распитао шта га све може очекивати пошто упише војну школу, јер млади пилоти, за разлику од осталих бруцоша, пролазе кроз специфичну селекцију. Она почиње још у летњем периоду, пред наставу на Војној академији, а састоји се од падобранске провере и селективног летења на тренажеру.

– То су посебна искуства, и свакоме бих препоручио да макар покуша да се упише на смер Војно ваздухопловство, ако ишта бар због ових ствари. У питању је посебан до-

живљај и такав пријемни испит не постоји ни у једној школи – истакао је потporučник Ђорђевић, додавши да за њега школовање на Војној академији представља пре свега једну лепу успомену.

Иако се основна обука не разликује за родове и службе, Немања Ивановић истиче да је у тој фази школовања врло битно формирање мешовитог колектива, који се састоји од свршених војних гимназијалаца и лица из грађанства. Он готово увек успева да функционише иако га чине различити типови личности, те неки фазу прилагођавања пролазе лакше и брже.

– Ко год је био припремљен раније и знао шта га очекује, ко је сигуран да је то баш оно чиме жели да се бави, њему није било тешко да пређе почетне препреке и да се врло лако ухода у систем – изјавио је Ивановић, оценивши да су психофизичке особине и чврстина духа јако битни и да они младог кадета или кадеткињу одржавају на површини. Ипак, најбитнији је мотив упис, који, према његовом мишљењу, прави одсудну разлику, јер су само слаби мотиви водили одласку, односно испису са Војне академије.

На његово мишљење надовезао се и Предраг Ђуричић. Он описује утиске које је имао током прве и основне обуке у Другом центру за обуку у Ваљеву, јер није очекивао да ће као војни гимназијалац морати да пролази кроз целокупан сет војних команди, правила стројеве и пешадијске обуке. Истиче очински и разуман однос проткан одговарајућим саветима и животним лекцијама, који су млади људи имали са старешинама из Војске Србије у том периоду, а које су биле у улози инструктора.

Када је реч о основној обуци, младој Нишлијки Јелени Мићић остаће нешто друго у сећању. Упитана да се присети првог дана на Војној академији, каже да ће га она и њени класићи памтити по огромној количини задужене опреме коју је требало на рукама изнети до смештаја, пешачећи стазом дугом више стотина метара.

– Са задуживањем смо кренули од раног јутра и чинило се да нема краја том дану. Поделили смо се у мале групе и заједно смо све пролазили – облачење униформе, стављање и подешавање беретке, те упертлавање чизми. Пели смо се уз стазу која је личила на планину, с више килограма одеће на леђима и готово да није било

могуће да не правимо више пауза, нити да седнемо да одморимо – каже Јелена Мићић, присетивши се да је тог дана падала киша и да је претходно задужена опрема на крају покисла на писти.

УСПОМЕНЕ, ИСКУСТВА, АМБИЦИЈЕ

Школовање четири најбоља у класи Војне академије и Медицинског факултета Војномедицинске академије није био само прост збир од четири или шест година, које се одрађују темпом прикладним за студирање у складу са Болоњском декларацијом, већ и сплет стечених разноврсних искустава, као и спој усвојеног и занимљивог знања и узбудљиве праксе, који се најбоље огледа у примени вештина на терену.

За пилота на хеликоптеру Лазара Ћорђевића то су више били часови летења, односно сати проведени на летачкој обуци на војном аеродрому „Пуковник-пилот Миленко Павловић” у склопу активности 204. ваздухопловне бригаде, односно 890. мешовите хеликоптерске ескадриле. Управо му је то знање које је стекао и усвојио омогућило да у једном периоду студирања буде једини студент који је боравио у Немачкој на размени кадета из целог света. Тамо је имао прилику да стекне увид у то како изгледају европски стандарди школовања младих пилота, а и на који се начин производе авиони. С друге стране, за пешадинца Ивановића то су били часови тактике проведени на полигонима Војске Србије, али и обука у управљању борбеним моторним возилима у Пожаревцу и Краљеву, планинарска и секција борилачких вештина.

И Предраг Ћуричић помиње планинарску секцију, присећајући се успона на Кајмакчалан, на којем је имао прилику да сведочи славној и трагичној историји наше војске и народа.

Јелена Мићић с правом каже да у школовању будућих војних лекара треба издвојити пету и шесту годину, јер се тек тада кадети и кадеткиње уверавају да је све што су претходно научили, било вредно и потребно. И заиста, млади људи у последње две године студирања бораве на Војномедицинској академији, где постају део медицинског колектива, пружајући незанемарљиву подршку у раду старијим колегама.

– Другачија је пракса у односу на остале студенте медицине, јер смо ми тамо

Потпоручник
Јелена Мићић

доступни 24 сата. Сваке среде смо били на дежурствима у хитној помоћи ВМА, где смо имали прилику да видимо више врста клиничких случајева и да заједно учествујемо са докторима у решавању и постављању дијагнозе, као и лечењу пацијената. Било нам је важно и искуство које смо стекли у клиничкој пракси из интерне медицине и хирургије, круни нашег школовања, зато што смо били у могућности да употребимо искуство из претклиничких и клиничких предмета – рекла је Јелена Мићић. Она је, такође, истакла учешће на разним међународним конгресима, где је имала прилику да реферише са ауторским радовима из области неурологије, имунологије, кардиологије и гастроентерологије, надајући се да ће у будућности моћи да знање усвојено у међународном оквиру примени и на лечење пацијената у нашој земљи.

Када је реч о јединицама Војске Србије у којима би желели да се активирају, наши саговорници, сходно својим професијама, имају другачије идеје. Потпоручник Лазар Ђорђевић напомиње да због специфичности своје професије он најпре прижељкује да има што више часова налета и да ниво своје обуке подигне до те мере да може да буде равноправан пилот у некој од ескадрила Ратног ваздухопловства и противваздухопловне одбране Војске Србије. Потпоручник Немања Ивановић прижељкује каријеру у 21. пешадијском батаљону Друге бригаде Копнене војске на дужности командира вода оклопних транспортера БТР-М80, јер сматра да би та функција највише одговарала његовим афинитетима, које он дефинише као спој механизације и људства, као и начину на који се та два елемента интегришу у војној јединици. Потпоручник Предраг Ђуричић себе види и на вишим нивоима војног и цивилног усавршавања, али би најпре хтео да се опроба у другачијем правцу од оног у којем се до сад школовао, односно на Катедри војноелектронског инжењерства и смеру информатичке службе. Потпоручник Јелена Мићић би на почетку своје официрске каријере хтела да остане у београдском гарнизону, јер сматра дањ би јој останак у престоници омогућио да комбинује рад на клиници и на факултету, где себе види једног дана као асистента у настави. ▀

Потпоручник
Немања Ивановић

